

være enig med ham i, at Forslaget snarere vil gjøre Skade end Gavn, thi hvis jeg troede det, havde jeg siebliffelig taget Forslaget tilbage. Jeg kan i det Hele taget ikke være enig med de ærede Medlemmer, der have ment, at man ved at give Regler for en Organisation, som man stiller til den private Godgjørenheds Geneste, modvirker den private Godgjørenhed; det er mig aldeles uforstaaeligt; thi Hvo, der ikke ønsker at benytte denne Organisation til beriggelsen at lade sine Bidrag tilflyde de Trængende, kan jo ganske simpelt organisere sig selv til et frivilligt Fattigvæsen, og jeg kan ikke se, hvorledes mit Forslag kan træde hindrende i Veien derfor. — Naar den høitærede Indenrigsminister før sagde, at det ikke nyttede, at man i § 5 foreskrev, hvad der skulde være Bestyrelsens Opgave, naar Bestyrelsen ikke havde den rette Mand og det rette Hjertelag for Sagen, saa svarer jeg dertil, at netop deri, at Bestyrelsen helt og holdent er valgt frivillig og altsaa kan modtage Balget, hvis den vil, og lade være, hvis den ikke vil, ligger en Sikkerhed for, at de, der modtage Balget, have den rette Mand og Hjerte for Sagen. At pointere i Loven, hvad der er Bestyrelsens Opgave finder jeg ligesom nødvendigt. I de allerfleste Distrikter vil det nemlig være Almuesmænd, der komme til at omgaa med Loven; de have ganske vist Hjertelag for de Fattige, men de maa have en Anvisning paa, hvilken Veie de skulle gaa. — Saavel den ærede Minister som den ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (Rasmussen) have næret Frygt for, at Bestemmelsen i § 2 om, at de Fattiges Kasses Distrikt skulde falde sammen med Fattigkommunen, vilde være en Hindring for Udviklingen af den frivillige Fattigforsørgelse. Jeg tror imidlertid, at baade den ærede Minister og den ærede Landsthingsmand fuldstændig have overset Bestemmelsen i det 2det Stykke af § 5, som gjør det til en Pligt for Bestyrelsen at uddele de Gaver, der betros den, saa vidt muligt efter Giverens Onske, forsaavidt Saadant er kommet frem. Derfor nu virkelig Sognebevidstheden skulde være saa fremtrædende paa enkelte Steder, at man ikke har Rum og Hjerte for Andet end det, der ligger indenfor Sognets Grændser, nu vel, saa kunne de Paagjældende jo give deres Gaver med det Forbehold, at de skulle gives til Personer i det og det Sogn, og dermed bliver jo deres Onske saa vidt muligt opfyldt. Det er ganske vist, at slige Gaver have ikke den Betydning for Bestyrelsens Virksomhed som de Gaver, hvortil saadanne Onsker ikke ere knyttede, men de have dog Betydning for Bestyrelsen, fordi den derved billigere og bedre kan fordele, hvad der i Øvrigt bliver den betroet uden saadanne Forbehold. Jeg tror for Øvrigt, at denne udprægede Sognebevidsthed mer og mer forsvinder med den stigende Oplysning, og skulde den endnu være tilstede paa enkelte Steder, er den helt og holdent grundet paa aldeles extraordinære lokale

Forhold; men hvor saadanne Forhold ere tilstede og have en saadan Betydning, at der virkelig kan være Grund til at foretage en kommunal Afskillelse mellem flere til en Kommune hørende Sogne, naar det jo Ministeriet frit for i Henhold til Landkommunalloven at tilstede en saadan Afskillelse, og af § 2 følger det da af sig selv, at der saa ogsaa bliver en Afskillelse med Hensyn til det frie Fattigvæsen. — Naar nu den ærede 2den Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen), tror jeg, har forment, at det vilde være en altsor omfangsrig Bestyrelse, der her foreskrives, navnlig i de større Byer, vil jeg meddele, efter hvilken Betragtning jeg her er gaaet frem. Jeg har nemlig Grund til at antage, at ca. 10 pCt. af Befolkningen hører til den Klasse Individer, der ikke henhører under den offentlige Fattigforsørgelse, men alligevel er trængende til Støtte og Hjælp af Samfundet. Lad os nu f. Ex. tage en By som Odense, der har 18,000 Indvaanere. I denne By maa der altsaa antages at være 1,800 Personer, der trænge til Støtte og Hjælp af den fri Fattigforsørgelse, og der vil vel blive 40 Bestyrere for den; det vil altsaa i det Hele blive en 45 Individer for hver Bestyrer. Jeg tror nu virkelig, at hver Bestyrer vil have fuldt op at gjøre med at føre et stadigt og virksomt Tilsyn med disse 45 Individer. Jeg tror derfor ingenlunde, at Tallet er for høit ansat; værtimod tror jeg, at det er en temmelig knap Bestyrelse her er foreslaet.

Mr. Andersen: Den Udtalelse, vi nu hørte fra den ærede Forslagsstiller, kan jeg i det Væsentlige tiltræde. Ligeoverfor det, som den høitærede Indenrigsminister anbede over med Hensyn til § 2, maa jeg sige, at jeg rigtignok ogsaa tror, at det vilde være heldigere, dersom Fattigkassedistrikterne vare mindre; i visse udstrakte Paastorater paa Landet vil det blive for vidtløftigt at samle det Hele under Et, og der kunde føres et mere nøjagtigt Tilsyn med det Hele, naar det blev delt i mindre Kredse. Jeg maa sige, at jeg i det Hele taget ikke kan forstaa den Modstand, der er reist imod nærværende Lovforslag; thi efter den Erfaring, jeg har gjort, er der saa af de mindre Love, vi siden 1848 have faaet, som ere blevne modtagne med den Paastømmelse og Velvillie som Loven af 8de Marts 1856 om de Fattiges Kasse eller den frivillige Fattigforsørgelse. Det er en Lov, som er modtagen med Paastømmelse overalt i de Kredse, hvor jeg har været kjendt. Og jeg kan ikke forstaa rettere, end at det ærede Medlem, der sagde, at, dersom man ikke var fornyet med nærværende Lovforslag, kunde man heller ikke være fornyet med Loven af 1856, har Ret; thi nærværende Lovforslag søger jo at give Loven af 1856 en fyldigere og mere omfangsrig Virkeliggjørelse end den oprindelige Lov. Tællen i det bestaaende Fattigvæsen er, at det er